

opusdei.org

Meditacije: subota nakon Pepelnice

Razmišljanja koja mogu
obogatiti našu molitvu na
početku korizmenog vremena.

27.02.2025.

- Milostinja koja proizlazi iz čistog srca
 - Sveti Matej ostavio je sve i dao cijeli svoj život
 - Ljubav prema Bogu i bližnjemu
-

DANI NAKON Pepelnice potaknuli su nas na razmišljanje o velikoj vrijednosti molitve, a uz nju i o postu i milostinji kao praksama koje izražavaju našu želju da svoje srce obratimo Bogu. Prorok Izaija ističe da samo ispravna unutarnja nakana, izvor svake žrtve, vodi do prave promjene, vidljive u djelima milosrđa učinjenima za druge: “Ukloniš li iz svoje sredine jaram, ispružen prst i besjedu bezbožnu, dadeš li kruha gladnome, nasitiš li potlačenog, tvoja će svjetlost zasjati u tmini i tama će tvoja kao podne postati“ (*Iz 58, 9-10*).

Zato trebamo moliti Boga za unutarnju čistoću koja nam omogućuje pružiti drugima pomoć koja im je potrebna, a ne onu koju mi želimo dati: “Gospodine, pouči me svojim stazama da mogu hoditi u tvojoj istini” (*usp. Ps 85*). Sveti Josemaría jednom je izrazio žaljenje: “Muka je konstatirati kako neki

shvaćaju milostinju: malo sitniša i nešto rabljene odjeće. Čini se kao da nisu čitali Evandjelje.”[1] Prava milostinja proizlazi iz unutarnjeg sebedarja, iz čina ljubavi prema drugoj osobi. Svi trebaju našu milostinju: naša obitelj, ljudi s kojima radimo, oni koji primaju uslugu kroz naš posao, itd.

“Zar nije čitavo Evandjelje sažeto u jednoj jedinoj zapovijedi ljubavi? Praksa milostinje u korizmenom vremenu postaje stoga sredstvo za produbljivanje našeg kršćanskog poziva. Kada slobodno daje samog sebe, kršćanin svjedoči da nije materijalno bogatstvo to koje diktira životne zakone, već ljubav. Ono što daje vrijednost milostinji je dakle ljubav koja nadahnjuje različite oblike darivanja.”[2]

ČITAJUĆI izvještaj Evandjelja o Matejevom pozivu, podsjećamo se na nešto što je privuklo pozornost farizeja i pismoznanaca. Rad budućeg apostola podrazumijevao je davanje prioriteta osobnoj moći koju mu je Rim dodijelio nad tradicijama njegova naroda; to je moglo dovesti do određene privrženosti materijalnim dobrima iznad Božjeg zakona. No Matej je u Isusu vidio nešto drugačije, što ga je potaknulo da ostavi sve i slijedi ga. Zato je napustio način života koji je odabrao, sigurnost i blagostanje koje mu je njegov položaj pružao, svoje osobne ciljeve u životu. Ta odluka učinila ga je toliko sretnim da je priredio veliku gozbu u svojoj kući za Isusa (usp. *Lk* 5, 29).

Isus, izgleda, nije tražio apostole među učiteljima Zakona, pa čak ni među najrevnijim Židovima. Naprotiv, odabrao je nekoga koga je židovsko društvo tog vremena

smatralo grešnikom. Ovdje se ponovno otkriva otajstvo Božjeg milosrđa. “Evandjelja nam predstavljaju pravi paradoks: oni koji se čine najudaljeniji od svetosti mogu čak postati uzor prihvaćanja Božjeg milosrđa i pokazati nam njegove divne učinke u vlastitom životu.”[3]

Poput Mateja, i mi smo pozvani “živjeti milosrđe kako bismo postali instrumenti milosrđa. Kad osjetimo potrebu za oproštenjem i utjehom, učimo biti milosrdni prema drugima.”[4] Mnogi oko Mateja strogo su se pridržavali Zakona, ali nisu osjećali potrebu za Bogom, što im je otvrdnulo srca i spriječilo ih da se daruju kao prava milostinja. Budući apostol, nasuprot tome, ostavio je sve svoje posjede kako bi slijedio Isusa, dajući cijeli svoj život kao milostinju za one oko sebe.

TEKST u kojem Matej opisuje svoj poziv navodi Isusove riječi upućene farizejima: Idite i naučite što znači: “Milosrđe mi je milo, a ne žrtva” (Mt 9, 13; usp. Hoš 6, 6). Iako mnogi možda nisu primijetili tu referencu na proroka Hošeu, pravednost Kristovih djela bilo je nemoguće ne primijetiti. Činio je dobro, brinuo se za potrebe drugih, liječio bolesne. Isusova briga za one oko njega “sinteza je cijele kršćanske poruke: prava religija sastoji se u ljubavi prema Bogu i bližnjemu. To je ono što daje vrijednost bogoslužju i praksi propisa.”[5]

Jedan od načina da tijekom ove korizme dajemo milostinju može biti razmatranje ljubavi s kojom obavljamo svoje svakodnevne radnje. Propisi izraelskog naroda imali su za cilj pronaći Božju ljubav u tolikim pojedinostima svakog dana, ali ta dobra nakana često bi se svela na ispunjavanje djela koja nisu

dosezala svoj pravi smisao. Ova korizma može biti prilika za povećanje naše želje da Krist stavimo u središte svojih života. Kako je naglašavao sveti Josemaría:
“Moramo sada biti odlučni da ga zaista slijedimo. Tako će se Gospodin moći s nama poslužiti, kako bismo mi – prebivajući u Bogu – na svim raskršćima toga svijeta mogli biti sol, kvasac i svjetlo svijeta. Prebivaj u Bogu i ti ćeš druge osvjetliti, probuditi u njima želju za vječnošću, potaći njihov rast i unutarnju preobrazbu.”[6] Ako Mariji predstavimo svoje najdublje nakane, svoju želju da svoje srce obratimo Bogu, ona će posredovati pred Bogom kako bismo ih mogli ostvariti.

^{1]} Sveti Josemaría, *Brazda*, br. 26.

[2] Benedikt XVI, Poruka, 30. listopada 2007.

[3] Benedikt XVI, Audijencija, 30. kolovoza 2006.

[4] Franjo, Audijencija, 14. rujna 2016.

[5] Benedikt XVI, Angelus, 8. lipnja 2008.

[6] Sveti Josemaría, *Prijatelji Božji*, br. 250.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/meditacije-subota-nakon-
pepelnice/](https://opusdei.org/hr-hr/article/meditacije-subota-nakon-pepelnice/) (24.03.2026.)